

ningernes vide Rammer; man søger ved rigeligere Støtte at anspore de enkelte blandt de dygtigste Opdrættere til Sammenslutning for sig; man drager dem ud af de bestaaende Kvægavlsforeninger og svækker derved disse.

Der skabes en Klassedeling inden for Opdrætternes Kreds, som neppe er sund.

Saa vel Opdrætterforeningerne for Kvæg som Avlscentrerne og Hesteopdrætningsanstalterne ville efter Mindretallets Opfattelse virke i Retning af at monopolisere Avlen, hvorved ikke alene de bestaaende Foreninger, men ogsaa det private Initiativ vil svækkes.

De talentfulde Opdrættere ville til enhver Tid gennem de høje Priser paa Avlsdyr have en god Spore til at arbejde videre fremad, og da Prisen paa fortrinlige Avlsdyr er i stadig Stigning, er der slet ingen Udsigt til, at denne Spore skal forsvinde.

Mindretallet maa her tage bestemt Afstand fra Flertallets Udtalelse om, at det ikke skulde være lønnende, men tværtimod i Almindelighed være forbundet med pekuniære Tab at fremelske og opdrætte de bedste Avlsdyr. Skulde en saadan Anskuelse vinde almindeligt Fodfæste, vilde den i høj Grad svække al videre Udvikling i Avlen.

Der er dog ingen Grund til Frygt i saa Henseende. Det stærke Kapløb om at komme forrest i Rækkerne modbeviser Paa-standens Rigtighed.

Det kan vel være forbundet med større Risiko at arbejde med de bedste Dyr, men det er til Gengæld ogsaa forbundet med langt større Udsigt til Gevinst, og selv om det saaledes for en Overgang kan være mindre lønnende at arbejde med de bedste Dyr, vil det altid i det lange Løb svare Regning.

Herom have da ogsaa saa godt som alle hidtil været enige.

Ud fra denne Betragtning finder Mindretallet, at der ikke vil være særlig Anledning til at favorisere de enkelte blandt de fremmeligste Opdrættere, men at det langt snarere gælder om at Statens Støtte ydes

saaledes, at Avlen i sin Helhed hjælpes fremad.

Mindretallet stiller i Henhold til det udviklede enkelte Ændringsforslag.

Ændringerne til § 1 ere en Følge af Mindretallets Ændringer til Lovforslagets øvrige Paragraffer.

Til § 9, hvortil der ikke er stillet Ændring, ønsker Mindretallet i højere Grad end Flertallet at betone, at der ved Præmiering af ældre Hingste og Tyre bør stræbes henimod, at Individspræmien formindskes eller bortfalder, og at Præmien i højere Grad end hidtil ydes som Afkomspræmie.

Til § 14 er der stillet en Ændring om at forhøje Normalbidraget til Kvægavlsforeningerne til 150 Kr. samt angivet Grænser for Fordelingen af Beløbet.

Ved Ændringen til § 15 har man søgt at imødekomme Flertallet, dog saaledes at Tilskuddet holdes inden for Kvægavlsforeningernes Rammer og saaledes at Tilskuddet ydes Foreningen som Afkomspræmie, der rettest kan betegnes som Præmie for vel udført Arbejde.

Ved Ændringen til § 17 søger man at anspore til, at Kvægavlsforeninger og Kontrolforeninger falde sammen.

§§ 18 og 19 foreslaar man at lade udgaa af Grunde, som tidligere foran ere udviklede.

Til § 20 har Mindretallet en Underændring gaaende ud paa, at Staten kun tilskylder de $\frac{2}{3}$ af de med Konkurrencerne forbundne Udgifter.

De hidtidige Konkurrencer, hvor Staten har betalt det hele, have været meget dyre. Dels for at anspore til større Økonomi, dels for at flere herved, da Beløbet er begrænset, ville kunne blive delagtige i Konkurrencerne, stilles Underændringen.

Ved Ændringen til § 21 begrænses Tilskuddet til Svineavlscentrerne til 5 Aar.

Da der i ledende Landbrugskredse er Uenighed om de Veje, der paa dette Omraade bør gaas, vil det formentlig være heldigt at sætte en Begrænsning.

Til Udvalgets Ændring til § 23 bemærkes, at Mindretallet venter, at der ved den forøgede Bevilling til Stambogsføring